

Του Χρήστου Επαμ. Κυργιάκη

Φοβηθήκαμε μη μας κολλήσουν αρρώστιες, μικρόβια και αλλά τινά κέρατα οι απολίτιστοι οι “λάθρο” και όλοι αυτοί οι “εισβολείς”. Έτσι, εμείς οι πολιτισμένοι, τους μαντρώσαμε σε εξωτικές “δομές” μέχρι που τους μεταδώσαμε και τον βασιλικό μας ιό.

Αλήθεια, πόσο πολιτισμένος θεωρείται αυτός που επιτρέπει **να πεθαίνουν από την πείνα παιδιά** «απολίτιστων»; Που βομβαρδίζει σπίτια, σχολεία, νοσοκομεία και άμαχους «απολίτιστους»;

Χρόνια και χρόνια καταβλήθηκαν τιτάνιες προσπάθειες από τα «Μιράζ της ελληνικής δημοσιογραφίας», που θα έλεγε και ο Τράγκας, από τους «τιτάνες της ενημέρωσης» και από διάφορους άλλους ειδικούς, που ούτε του κ@λου δεν τους λες, για να πειστεί ο λαουτζίκος, αυτός ο μικρός, ο Μέγας, ότι για το δικό του το καλό δεν θα έπρεπε να υπάρχουν δημόσια νοσοκομεία, ούτε κέντρα υγείας, ούτε ΕΚΑΒ, ούτε νοσηλευτές, ούτε και προσωπικό καθαριότητας. Κι ήρθε η στιγμή που ένα από τα «Μιράζ» μπήκε εντατική λόγω του βασιλικού μας ιού. Και βγαίνοντας, ευτυχώς υγιής, ανακάλυψε τη σημαντικότητα και την αξία των δημόσιων νοσοκομείων μα και την αξιοσύνη των γιατρών και των νοσηλευτών τους.

Ποιος να το περίμενε πριν από λίγους μήνες ότι όλοι εκείνοι οι εργαζόμενοι, οι γνωστοί κωπηλάτες της γαλέρας, της μισθολογικής σφαλιάρας και της ανασφάλιστης εργασίας θα αποδείκνυαν σε όλη την κοινωνία, οι εργοδότες τους το ήξεραν πολύ καλά, ότι αυτοί και μόνο αυτοί στηρίζουν τη λειτουργία της φαινομενικά πανίσχυρης ιδιωτικής πρωτοβουλίας... Δεν πρόκειται ούτε για μανατζαρέους με ευφυείς σχεδιασμούς, έχουμε και στην εκπαίδευση

τέτοια φυντάνια, ούτε για «χρυσά και ασημένια παιδιά».

Στους **ντελιβεράδες** αναφέρομαι και στους **εργαζόμενους στα σούπερ μάρκετ**, στους εργαζόμενους **στην καθαριότητα** και σε όσους έχουν απομείνει στην **«Βοήθεια στο σπίτι»**. Στους **αγρότες** και τους **κτηνοτρόφους**, που παράγουν για να μπορούμε να επιβιώνουμε ως έγκλειστοι μα και όσους **φορτώνουν και ξεφορτώνουν καράβια και φορτηγά σε λιμάνια και σταθμούς αυτοκινήτων**.

Τα προηγούμενα δύο καλοκαίρια στα νησιά της χώρας μας και όχι μόνο, οι επισκέπτες ήταν ευπρόσδεκτοι και όλοι τους περίμεναν πώς και πώς. Τουρισμός βλέπεις. Λογικό και αναμενόμενο. Και να που φτάσαμε στο σημείο οι κάτοικοι, λέει, των νησιών να μην θέλουν την άφιξη επισκεπτών μπροστά στον φόβο της εξάπλωσης του βασιλικού ιού.

Τελικά δεν ήρθε η συντέλεια του κόσμου όταν λόγω του βασιλικού ιού ανέκοψαν ρυθμό οι μηχανές σε εργοστάσια, πλοία, αεροπλάνα και αυτοκίνητα. Το αντίθετο συνέβη. Ο πλανήτης μας ανάσανε!

Πριν την πανδημία οι οπαδοί του νεοφιλελευθερισμού, κρυφοί και φανεροί, ούρλιαζαν στην κυριολεξία ζητώντας **«λιγότερο κράτος»**. Τώρα φωνάζουν ρωτώντας: **«Πού είναι το κράτος να μας προστατεύσει;»**.

Αυτό είναι ή μία όψη, η αληθινή. Υπάρχει και η άλλη όψη, κι αυτή αληθινή, που θέλει πολλούς πονηρούληδες εργοδοτούληδες να προσπαθούν να βγάλουν εν μέσω πανδημίας από τη μύγα-εργαζόμενο, ξύγκι και από το κράτος ό,τι μπορέσουν.

Δεν ήταν λίγοι εκείνοι που απορούσαν με τους πρόσφυγες και μετανάστες, πώς είναι δυνατόν να εγκαταλείπουν τα σπίτια τους και να βάζουν σε κίνδυνο τη ζωή τη δική τους και των παιδιών τους. Δεν τους περνούσε από το μυαλό πως το αίσθημα της επιβίωσης και η ανάγκη να προστατεύσουμε τους εαυτούς μας και τους δικούς μας ανθρώπους μας οδηγεί σε πράξεις που μπορεί σε κάποιον που ζει στη γυάλα της ασφάλειάς του να φαντάζουν ακατανόητες.

Κι όμως, λίγες μέρες χρειάστηκαν για να μπορέσει ο βασιλικός ιός, μπροστά στο φόβο να πάθουμε κάτι εμείς και οι δικοί μας άνθρωποι, να μας οδηγήσει σε συμπεριφορές που ούτε να τις φανταστούμε θα μπορούσαμε ποτέ. Με το που έσκασε ο ιός ο βασιλικός, αρκετοί από εμάς που είχαν κι ένα σπίτι στο χωριό, έτρεξαν να σωθούν. Ο φόβος βλέπετε. Έγκλειστοι στα σπίτια μας, ουρές ατελείωτες παντού, κομμένες οι βόλτες, κομμένα τα μπάνια, κομμένα

πάρα πολλά. Αυτό το αίσθημα της ανάγκης για επιβίωση ας το θυμόμαστε πριν μιλήσουμε για «εισβολείς».

Τελικά αν είναι κάτι θετικό που θα μπορούσαμε να κρατήσουμε, τουλάχιστον εγώ έτσι το αντιλαμβάνομαι, είναι η θέληση για να ζήσουμε. Όλοι προσμένουμε όμως, είτε το λέμε είτε όχι, μια ζωή καλύτερη από την προηγούμενη. Πιο απλή και πιο ανθρώπινη.

Γιατί τελικά μπορεί να είναι μεγάλη κουφάλα η ζωή αλλά είναι ωραία.
Ειδικά αν τη διεκδικείς από αυτούς που θέλουν να σου την κλέψουν.